

idet Staten har paataget sig Banebygning i stort Omfang delvis eller alene af kulturelle Grunde og uden større Udsigt til, at disse Anlæg skulde blive en Forretning, der vilde være i Stand til i gode og daarlige Tider at hvile i sig selv. For saa vidt Udviklingen fører med sig, at vi fortsat skal ind paa Planer om Nedlæggelser af Baner, da er der sikkert Grund til at gaa varsomt frem — netop under Hensyn til den økonomiske Krise — og i Stedet tage hele Trafikproblemet op til grundig Undersøgelse.

Mindretallet er endvidere af den Opfattelse, at Statsbanerne maa være i Stand til at forenkle og billigøre Driften, hvilket Stykgodsudvalgets Oplysninger er et afgørende Vidnesbyrd om er muligt, og dette bør i Almindelighed ske for alle Baner.

Naar Talen er om Nedlæggelse af Baner, maa det kræves, at der forinden fra Statsbaneledelsens Side er gjort, hvad der kan gøres for at gennemføre den størst mulige Økonomi i Driften — samtidig vil man da med Vægt kunne stille Krav til Befolkningen om større Benyttelse af Banerne, for saa vidt de skal opretholdes.

Mindretallet kan dog efter de foreliggende Oplysninger tiltræde, at Sorø—Vedde og Tønder—Højer-Banerne nedlægges.

For de øvrige Baners Vedkommende: Frederikssund—Hvalsø—Ringsted, Skern—Videbæk og Røde Kro—Bredebro stiller Mindretallet Ændringsforslag, der tilsigter foreløbig at bevare disse Baner, idet man mener det noget forhastet allerede nu at skride til deres Nedlæggelse, forinden den ovenfor nævnte Forenkling og Billiggørelse af Driften er gennemført og det praktiske Resultat deraf foreligger. Man vil finde det rimeligt at give disse Baner 2 à 3 Prøveaar, saa meget mere som der i alt Fald for to af de tre Baners Vedkommende fra Befolkningens Side har vist sig Villie til at benytte Banerne i større Udstrækning end hidtil.

Et andet Mindretal (Nissen, H. F. Ulrichsen og Vesterager) stiller Forslag om at udskyde Nedlæggelsen af Midtsjællands-

Banen et Aar. Man har ment det rigtigt at give et Aars Respit, idet der fra Kredse i Befolkningen i Egne omkring Banen er fremkommet en Række Tilsagn — derunder faste Tilbud, der i hvert Fald betyder en Tilgang i Godsmængden paa over 12 pCt. — om fremtidig at sikre Banen Trafik, ligesom det er uimodsaagt, at Banen har en vis turistmæssig Interesse, idet den „lukker Hornsherred op“ for Stor-Københavns Befolkning. Det af Mindretallet stillede Forslag gaar ud paa at udskyde Nedlæggelsen til 15. Maj 1934 og gøre den afhængig af Finansudvalgenes Tilslutning. I Mellemtiden skulde Statsbanerne saa gennemføre en Simplificering af Driften svarende i hvert Fald til den i Stykgodsudvalget foreslaaede og endvidere, som ønsket af Repræsentanter for Befolkningen, opnaa Nedlægnings af visse parallelt med Banen løbende Omnibusruter, der saa skulde erstattes med Føderuter til Banen. I Løbet af et Aar vilde man kunne konstatere, om Befolkningen virkelig staar bag de af Deputationer og paa Møder udtalte Ønsker, og om der kan skabes et holdbart Grundlag for en Fortsættelse af Driften med forholdsvis beskedent Underskud.

Man er klar over, at den foreslaaede Udsættelse af Nedlægningen vil krydse Statsbanernes Planer om at anvende Banens Bro- og Skinnemateriel andetsteds, men mener, at en Optagelse af Banens Skinner og Demontering af Broen over Roskilde Fjord i sig selv er Foranstaltninger, der, under Hensyn til, at Banen er anlagt paa et Tidspunkt, da Automobiltrafikken havde naaet en betydelig Udvikling, vanskelig vilde kunne opfattes som Vidnesbyrd om en maalbevidst økonomisk Politik.

For samtlige de i Lovforslaget optagne Baner er man enig med den af Ministeren for offentlige Arbejder fremsatte Opfattelse, at det vil være inkonsekvent og umuligt i Længden at opretholde baade Baner og Automobillinier i Egne, hvis Trafikbehov ikke er større end de paagældende Egenes. Man forstaar og anerkender derfor det berettigede i at forelægge Rigsdagen Spørgsmaalet om Opretholdelsen af de nævnte